

VENÄLÄINEN RADIKAALI ON JÄLKIVIISAS!⁷⁴

„Tovarishtshin” syyskuun 20 päivän numerossa on julkaistu erittäin opettavainen kadetin „keskustelu” erään vasemmistolaisemman poliitikon (trudovikin?) kanssa, jolloin jälkimmäinen ilmituo tämän lehden avustajan, hra V. V. H—ovin⁷⁵ katsantokannan. Radikaali nuhtelee kadettia näin:

„Eikö päinvastoin?” — kysyy hän kadetilta, joka pauhaa siitä, että vain varmuus omasta oikeudesta voi luoda voiman. „Eikö voima anna varmuutta oikeuden loukkaamattomuudesta?” „Minä pidän teidän puolueenne toimintaa... poliittisena donquijotelaisuutena... Te olette varmentaneet luulotteluja”... „Syysässä ovat teidän perustuslaki-illuusionne... Se, mitä te olette puhuneet ja miten olette puhuneet, on herättänyt ylenpalttisen uskon Duuman kaikkivoipaisuuteen. Mutta se ei ole myötävaikuttanut yhteiskunnallisten voimien karttumiseen... Kuunnellessani puheitanne, joita te olette pitäneet Duumassa ja sen ulkopuolella, olen aina halunnut, että te lakkaisitte pitämästä Duumaa perustuslaillisenä elimenä ja näkisitte siinä vain yhteiskunnallisen tahdon elimen, tahdon, joka taistelee toista tahtoa vastaan... Asiaintila on vaatinut ennen kaikkea omien voimien järjestämistä... Duuman itsensä olisi pitänyt kaikin voimin pyrkiä luomaan sellainen koneisto, jota laki ei ole sille antanut... Te paljastatte akilleen kantapäänne — perustuslaki-illuusiot... Olen aina tullut vakuutuneeksi vain siitä, miten vahvasti perustuslailliset luulottelut ovat puolueeseen syöpyneet... Minä soimaan (teitä, kadetteja), sillä te ette enää tunne olevanne taisteleva puoli, vaan jokin taistelun likvidaattori. Te olette

ehdottaneet muun muassa sellaista, mikä muissa maissa on jo saavutettu osapuolien taistelun tuloksena”.

Kuinka opettavia puheita, eikä totta? Suotta kuitenkin kunnan bernsteiniläisemme on „piirtänyt” noin perin tyhmän kadetin, voidakseen hakata tämän „keskustelussa”. On niitä kuitenkin viisaampiakin. On sellaisia, jotka seuraavat tarkasti menshevististä kirjallisuutta ja lähinnä Plehanovin sepustuksia. Sellainen kadetti vastaisi keskustelutoverilleen toisella tavalla.

Hän sanoisi: oma rakas radikaalini! Qui prouve trop, ne prouve rien. Ken todistelee liian paljon, ei todista mitään. Ja te todistette ilmeisesti *liian* paljon oman asenteenne kannalta. Ettekö juuri te kannattaneet meitä Duuman vaaleissa ja taistelleet boikotinharjoittajia vastaan? Mutta vaalithan *velvoittivat*. Nuo vaalit suoritettiin *kokonaan* niissä merkeissä, joita te nyt nimitätte „perustuslaki-illuusioksi” (hyi, ettehän vain ole lukenut bolshevistisiä teoksia?). Minäpä voisin näyttää teille, rakastettavin radikaali, sellaisen kohdan — ja montakin kohtaa! — teidän omasta „Tovarishtsh” lehdestänne, missä te (ette ehdottomasti te henkilökohtaisesti, vaan teidän aatekumppaninne) olette uskotelleet herkkäuskaiselle venäläiselle pikkuporvarille, että jos „kansan vapauden” puolue voittaa vaaleissa, niin pahojen ministerien täytyy erota. Mitä? Kuinka? Te olette unohthanut sen, rakastettava radikaalini? Mutta me muistamme sen, varsin hyvin muistamme. Eihän saanut valita, kunnioitettu herra, ellei luvannut olla lojaali, ellei vannonut käyttävänsä vain perustuslaillisia taistelumenetelmiä. Ja me, me, kansan vapauden puolue, annamme lupauksia vain sitä varten, yksinomaan sitä varten, että täyttäisimme niitä!

Te sanotte, että me olemme liiaksi uskoneet Duuman kaikkivoipaisuuteen, että se ei ole myötävaikuttanut „omien voimien” kokoamiseen? Mutta lukekaa toki herran tähden, mitä on kirjoittanut Plehanov, kirjailija, joka nauttii teidän silmissänne ehdotonta arvovaltaa. Juuri teillä, teidän aatekumppaneillanne, eikä ollenkaan kadeteilla, on tapana luottamuksellisissa keskusteluissa sanoa olevanne oikeastaan aivan, aivan sosialidemokraatteja ja julistavanne itsenne sellaisiksi, jos... jos sosialidemokratia asettuisi kokonaan Plehanovin näkökannalle. Mutta eikö juuri Plehanov puhunut VSDTP:n Yhdistävässä edustajakokouk-

nessa, että perustuslaki-illuusioista voivat meluta vain anarkistit? Eikö juuri Plehanov ehdottanut päätöslauselmaa, jossa Duumaa ei ole nimitetty ainoastaan *vallaksi* — ja tuon nimityksen on sosialidemokraattien Yhdistävä edustajakokous hyväksynyt!! — vaan sitä paitsi sellaiseksi vallaksi, jonka „itse tsaari on henkiin herättänyt ja laki vahvistanut”? Eikö juuri Plehanov kirjoittanut kunnioitettavaa menshevikkien äänenkannattajassa, — ja tähän, „Nasha Zhiznin” herrat, olette aina kehuneet näitä menshevikkien tendenssejä! — että elimellisellä työllä Duumassa on suurin agitoiva merkitys? Ja te taputitte käsiänne Plehanoville, te ihailitte painetussa sanassa hänen „miehuullisuuttaan” (juuri niin! te sanoitte juuri niin!) taistelussa „blanquilaisuutta” vastaan! Sanan kirjaimellisessa mielessä te ette ole ehtineet vielä kenkäpariakaan kuluttaa sen jälkeen, kun tuo kaikki on tapahtunut, ja nyt te jo itse toistatte surullisia blanquilaisia harhoja!!

Jos kadetti ryhtyisi tällä tavoin puolustautumaan, niin hänen puolustautumisensa muuttuisi hyökkäykseksi ja radikaali tulisi lyödyksi perin pohjin...

Nykyisellä sissiesiintymisellään perustuslaki-illuusioita vastaan tämä radikaali muistuttaa sitä kansaneepoksen sankaria, joka hautajaissaattueen nähdessään huudahti: „lykkyä tykö”. Ajatelkaapa todellakin: milloin taistelu perustuslaki-illuusioita vastaan oli tärkeää ja pakoittavan välttämätöntä? Ilmeisesti silloin, kun ne kukoistivat, saattoivat tuottaa ja todellakin tuottivat *laajalti* vahinkoa, viettellen kaikkia „näitä pienimpiä”. Toisin sanoen: silloin, kun laajoista joukoista saattoi näyttää ja *täytyi* näyttää siltä, että perustuslaki on olemassa, vaikkei itse asiassa mitään perustuslakia ollut. Juuri tällainen aika oli ensimmäisen Duuman vaalien ja Duuman istuntojen kaudella, s.o. maaliskuu—kesäkuussa 1906. Juuri silloin perustuslaki-illuusiot aiheuttivatkin *laajalti* vahinkoa. Mutta silloin niitä vastaan taistelivat järjestelmällisesti vain bolshevikki-sosialidemokraatit, jotka kulkivat vastavirtaan. Silloin hrat H—ovit y.m. „Nasha Zhizn” lehden kirjoittelijat *pitivät yllä* noita illuusioita „sotien” bolshevikkeja vastaan ja soimaten näitä kadettien jyrkästä arvostelemisesta.

Nyt Duuma on hajotettu. Kadetit on lyöty hajalle. Kenestäkään ei edes näytä siltä, että perustuslaki olisi olemassa. Nyt voivat vähemmänkin säädylliset elukat potkia

kadetteja („minä moitin heitä” — katso „keskustelua”) ja joka viidennellä sanalla kirotta perustuslaki-illuusioita. Voi teitä, herrat radikaalit! Pääsiäisenä munien hinta nousee!..

Hra H—ovin ja kumpp. esimerkki on opettavainen näyte siitä, miten valistuneina poliitikkoina ja jopa vapaamielisinä tai radikaaleina itseään pitävät henkilöt kulkeutuvat avuttomina ja aatteettomina, velttoina ja voimattomina virran mukana. Maalis—kesäkuussa 1906 he tukevat perustuslaki-illuusioita nimittäen Duumaa vallaksi, laahustavat kadettien hännillä ja nyrpistelevät halveksivasti nenäänsä sen johdosta, että tuota silloista muotipuoluetta arvostellaan säälimättömästi. Syyskuussa 1906 he „soimaavat” kadetteja ja „sotivat” perustuslaki-illuusioita vastaan, käsittämättä sitä, että he ovat taaskin myöhässä, että nyt se ei ole riittävää, vaan on suoranaisesti kehotettava käyttämään määrättyä (edelläkäyneen historiallisen kehityksen määräämää) vallankumouksellisen taistelun muotoa.

Olisi hyvä, jos venäläinen intelligenssi, joka synnyttää joukoittain tuollaisia viheliäisiä rättejä, oppisi noiden herrojen esimerkin nojalla tajuamaan opportunismien koko vahingollisuuden. Aivan turhaan meillä useinkin pidetään tuota sanaa „pe!kkänä soimaamisena” eikä ajatella sen merkitystä. Opportunisti ei kavalla puoluettaan, ei petä sitä eikä käännä sille selkäänsä. Hän palvelee sitä edelleenkin vilpittömästi ja uutterasti. Mutta hänen tyypillisenä ja luonteenomaisena piirteenään on antautuminen hetken mielialoilte, kykenemättömyys vastustaa muodiksi tullutta, poliittinen lyhytnäköisyys ja selkärangattomuus. Opportunismi on puolueen pitkäaikaisten ja oleellisten etujen uhraamista sen hetkellisille, ohimeneville, toisarvoisille eduille. Jo vähäinenkin teollisuuden nousu, suhteellinen kaupan kukoistus ja porvarillisen liberalismien pintapuolinen elpyminen saa opportunistin huutamaan: älkää pelote!ko porvaristoa, älkää vieroksuko sitä, luopukaa yhteiskunnallista vallankumousta koskevista „fraaseista”! Kun Duuma kokoontui ja alkoi tuulahdella poliisimais-perustuslailliselta „keväältä”, niin opportunisti nimitti jo Duumaa vallaksi, kiiruhti kiroamaan „turmiollisen” boikotin ja riensi julistamaan tunnuksen duumalaista, s.o. kadettilaista ministeristöä koskevan vaatimuksen tukemisesta. Kun aalto on mennyt ohi, niin opportunisti alkaa yhtä vilpittömästi ja yhtä

sopimattomaan aikaan „soimata” kadetteja ja haukkua perustuslaki-illuusioita.

Tuollaisten intelligenttimäisten mielialojen vallitessa ei ole mahdollista mikään johdonmukainen politiikka, joka olisi todella vallankumouksellisen luokan arvoista ja johdaisi rohkeasti kaikkien pienten poikkeamien ja horjuntujen läpi valmistautumaan päättävään ja rajattoman rohkeaan taisteluun vihollista vastaan. Juuri tämän takia on tietois- sen proletariaatin osattava suhtautua kriittisesti puolelleen asettuvaan intelligenssiin ja opittava käymään säälimätöntä taistelua politiikassa ilmenevää opportunistia vastaan.

*Julkaistu lokakuun 18 pñä 1906
„Vestnik Zhizni” aikakauslehden
12. numerossa
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan aikakauslehden
tekstin mukaan*